

Kúria
Bfv.I.102/2012/5. szám

A Kúria Budapesten, a 2012. év augusztus hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt a terheltek ellen folyamatban volt büntetőügyben az **I. rendű** terhelte védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Veszprémi Városi Bíróság 13.B.703/2003/165. számú, valamint a Veszprém Megyei Bíróság 3.Bf.705/2007/4. számú ítéletét **az I. rendű** terheltre vonatkozó részében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem terjeszthet elő.

I n d o k o l á s:

A Veszprémi Városi Bíróság a 13.B.703/2003/165. számú, 2007. április 17. napján kelt ítéletében az I. r. terhelte bűnösnek mondta ki a Btk. 318. § ((1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntettében. Ezért egy év hat hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását három évi próbaidőre felfüggesztette; a szabadságvesztésbe - végrehajtásának elrendelése esetén - beszámította a terhelte által előzetes fogvatartásban töltött időt, emellett rendelkezett e terhelte érintően is a polgári jogi igényről, a bűnügyi zárlatról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéleti tényállás lényege a következő:

3/b pont:

a III. rendű terhelt hitelt akart felvenni, és ehhez a II. rendű terhelt felajánlotta a segítségét.

A II. rendű terhelt személyesen kereste fel a bank Rt. fiókjának vezetőjét, az I. rendű terheltet, aki közölte vele, hogy bankjuk új ügyfélszerző (ügyfélakvizíciós) termékéhez, a „gyorshitel”-hez elegendő a cég társasági szerződése, mérlegbeszámolója, főkönyvi kivonata és egy leltárfelvételi ív a cég vagyonáról.

Az I. rendű terhelt arról is tájékoztatást adott, hogy a hitelkérőt a banki szabályzat szerint a fiók minősíti, és a minősítésnek megfelelően határozza meg hitelajánlatát. A hitelajánlat összegét - a minősítéstől függően - 110-160%-os fedezeti hányaddal kell biztosítani és a konstrukció a H. Rt. készfizető - 80-90%-os mértékű - kezességvállalásával működik; a fennmaradó részt pedig a hitelkérő cégnek kell biztosítania ingatlan, gépi berendezés és egyéb készlet útján. Amennyiben pedig a fedezeti hányad az elvárt szintet nem biztosítja, a hitelajánlatot csökkenteni kell.

A III. rendű terhelt a II. rendű terhelt által elkészített hitelkérelmet a BI. Kft. nevében eljárva 2000. szeptember 20-án a bankhoz benyújtotta, és ahhoz hamis forgalmi adatokat feltüntető mérlegbeszámolót, valamint az APEH-nek megküldött társasági adóbevallás forgalmi adataitól eltérő adatokat tartalmazó főkönyvi kivonatot csatolt.

A hamis tartalmú dokumentumokat a II. rendű terhelt adta át az I. rendű terheltnek.

Az alkalmazottal nem rendelkező BI Kft. 2000. évben egyáltalán nem működött, árbevételre nem tett szert, költsége sem merült fel, és a hitel visszafizetésére nem volt reális esélye.

A bankfióknál a hitel előkészítés során a becsatolt dokumentumokat nem vetették össze azokkal, amelyeket a kft. az APEH-nél és a cégbíróságnál leadott.

A bank előírásai szerint a hitel előkészítésének fontos része volt a helyszíni vizsgálat, melynek során a fiók hitelügyintézője ellenőrizni volt köteles a hitelfedezetek meglétét és azt, hogy a fedezet az állagtárgyi előírásoknak megfelel-e. Abban az esetben pedig, ha ez a vizsgálat vagy az egyéb beszerzett információk alapján a kockázat mértékét a hitelügyintéző jelentősnek ítélte meg, csökkenthette az ajánlat mértékét vagy elvethette a hitelügyletet. A gyors hitel esetén a Cenzúra Bizottságánál kellett egyszerűsített hitelkérelmet előterjeszteni, amelyet az a bankfióktól minden esetben elfogadott.

A hitelügylet kapcsán az I. rendű terhelt üzletkötőként, hitelügyintézőként lépett fel, a felajánlott fedezetet azonban ténylegesen nem ellenőrizte. A helyszíni ellenőrzésre nem került sor, így azt megállapítani, hogy a leltárfelvételi íven gyári szám szerint megjelölt gépek, amelyekről fényképet is kapott, az árukészlettel együtt a helyszínen vannak-e, illetve azokat beazonosítani nem volt módja, és azok tulajdonjogát sem tisztázta.

A becsatolt fényképeken szereplő vagyontárgyak nem voltak azonosak a fedezetként felajánlottakkal, és a képek nem a cég tulajdonában álló helyiségben készültek.

A BI Kft.-vel kapcsolatos iratokat az I. rendű terhelt a bank másik hitelügyintézőjének, egyben beosztottjának, M A-nak azzal adta át, hogy az úgynevezett előszűrés alapján maximum 19 millió forint hitel adható BI Kft.-nek.

Noha az I. rendű terhelt az ellenőrzést nem végezte el, M A-val azt közölte, hogy a fedezetül megjelölt gépeket és árukészleteket ellenőrizte, személyesen látta és azok megfelelőek, és arra utasította, hogy olyan helyszín ellenőrzési jegyzőkönyvet készítsen, mintha a faipari gépeket és a rönkfát ő, MA tekintette volna meg, mindent rendben talált volna, és megbízta a Cenzúra Bizottsághoz irányuló előterjesztés elkészítésével, minősítésként azt közölve vele, hogy a BI Kft. dinamikusan fejlődő fafeldolgozó cég.

A jegyzőkönyvben a gépek, berendezések értékét 10.850.000 forintban - azaz könyv szerinti értéken -, míg a rönk-fűrészáru értékét 25.603 forintban - ugyancsak könyv szerinti értéken - tüntették fel és azt MA írta alá.

A Cenzúra Bizottság, ahová az így elkészített hitelkérelmi előterjesztés 2000. október 6-án megérkezett, jóváhagyta a hitelkérelmet. Ez alapján 2000. október 10-én a III. rendű terhelt, mint a BI Kft. képviselője és a K.-bank Rt. éves lejáratú hitelszerződést kötöttek, melyet közjegyzői okiratba foglaltak. A közokiratba valótlán adatok kerültek.

A hitelszerződés megkötését követően a K.-bank Rt. a III. rendű terhelt által a BI Kft. nevében nyitott számlán 19 millió forint hitelt biztosított, amelyet a terhelt, illetve az ő meghatalmazása alapján eljáró a II. r. terhelt - több részletben - fel is vett.

4. pont:

a II. rendű terhelt ismerőse, a IV. rendű terhelten keresztül került kapcsolatba az V. rendű terhelttel, a G. Kft. ügyvezetőjével, akinek felajánlotta, hogy a kft. működéséhez ún.

gyorshitelt szerez.

Bár a G.Kft.-t az V. rendű terhelt korábban elidegenítette a fiának és sógornőjének, II. rendű terhelt ötlete alapján azonban elhatározta a kölcsön felvételét.

A II. rendű terhelt ezért készített egy hitelkérelmet, amelyet - ahhoz hamis forgalmi adatokat tartalmazó mérlegbeszámolókat, és az APEH-nek megküldött társasági adóbevallás forgalmi adatairól teljes mértékben eltérő, valótlan tartalmú főkönyvi kivonatokat csatolva - a K. Rt.-nek 2000. október 24-én benyújtottak.

KT tisztában volt azzal, hogy az általa megadott adatokat tartalmazó okiratok hamisak, és nem a G Kft. tényleges gazdasági helyzetét tükrözik.

A cég folyószámlájára gazdasági tevékenységből származó árbevétel nem folyt be, a számláról szállítói tartozások kiegyenlítésére nem került sor, azon egyéb gazdálkodási tevékenységet tartalmazó pénzügyi tranzakció sem bonyolódott. A hitel fedezetéül felajánlott gépekkel és anyagkészletekkel a G Kft. nem rendelkezett, a hitel visszafizetésére reális lehetősége nem volt.

A hitel felvétele kapcsán az ún. előszűrést az I. rendű terhelt végezte a K.bank Rt. fiókjának vezetőjeként. Közölte a fióknál beosztottjaként dolgozó MA, hogy a fedezetként felsorolt ingóságok megfelelőek, és a G. Kft.-nek 20 millió forint kölcsön nyújtható.

A közöltek alapján a helyszín megjelölése nélkül MA helyszíni ellenőrzési jegyzőkönyvet készített, amit ezúttal szignójával sem látott el. Miután a terhelt nem közölte, hogy a fedezetet hol látta, MA 2001. nyarán megkérdezte: hol található a fedezet; ekkor is a terhelt helyszíneként K.-t nevezte meg.

Az I. rendű terhelt ezután utasította MA-t, hogy az előszűrés és a benyújtott dokumentumok alapján készítsen előterjesztést a Cenzúra Bizottsághoz.

MA beszerezte a G Kft. cégbírósági bejegyzéseit, a tevékenységi köröket azonban nem ellenőrizte végig, és az előterjesztést előkészítette.

Az előterjesztés alapján a szombathelyi Cenzúra Bizottság jóváhagyta a hitelkérelmet, így 2000. november 3-án az V. r. terhelt mint a G.Kft. képviselője és a K.bank Rt. éves lejáratú hitelszerződést kötött, amelyet közjegyzői okiratba foglaltak. Így a közokiratba a hitel biztosítékai és feltételei kapcsán valótlan adatok kerültek.

A hitelszerződés megkötése után a Kbank Rt.-nél nyitott számlán 20 millió forint hitelt biztosított, amit az V. r. terhelt, illetve az általa adott meghatalmazás alapján eljáró a IV. r. terhelt - több részletben - fel is vett.

A banki ügyintézőként eljáró I. rendű terhelt a „kontakt gyorshitel” fedezetét képező ingóságoknak a helyszíni fedezetvizsgálatát a kötelező előírás ellenére egyik esetben sem végezte el, és bár mint fiókvezető felelős volt a bankfiók által a Cenzúra Bizottságnak megküldött előterjesztések tartalmáért, azokhoz szándékosan olyan helyszíni ellenőrzési jegyzőkönyvet csatolt, amelyek valótlanul azt igazolták, hogy a fedezet ellenőrzése a banki belső szabályzatoknak, utasításuknak megfelelően megtörtént és a hitel fedezete megfelelő volt.

Megfelelő fedezet híján a pénzintézet a hitelt nem engedélyezte volna.

Az első fokú határozatot a bejelentett fellebbezésekre tekintettel a Veszprém Megyei Bíróság felülbírált, és azt 2008. április 14. napján kelt 3.Bf.705/2007/4. számú ítéletével az I. r. terhelt tekintetében csak a bűnügyi zárlatra vonatkozó rendelkezését érintően változtatta meg.

Az első fokú ítélet tényállását e terheltre vonatkozó részében részben a polgári jogi igénnyel kapcsolatosan, részben pedig azzal egészítette ki, hogy az I. r. terhelt társával együtt a K.-bank sértettnek 39 millió forint kárt okozott.

A jogerős határozat ellen az I. r. terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt, annak jogalapját a Be. 416. § (1) bekezdés a) és c)) pontjában jelölve meg.

Indítványában arra hivatkozott, hogy a városi bíróság az I. r. terhelt bűnösségét törvénysértően állapította meg, mivel a tényállás nem tartalmazza a csalás lényeges törvényi tényállási elemét, a jogtalan haszonszerzési célzatot, ahogy azt sem, hogy védence a szándékos bűncselekmény elkövetésében bűnsegédként a tettel szándékegységben cselekedett.

Emellett megítélése szerint az első fokon eljáró bíróság megsértette indokolási kötelezettségét, mivel nem adott számot a bizonyítékok mikénti értékeléséről, arról, hogy mire alapította döntését, és az ítélet rendelkező része nincs összhangban a tényállással és a jogi indokolással.

Ezért elsősorban a megtámadott határozat megváltoztatását és védence felmentését kérte az ellene emelt vád alól, másodlagosan

pedig a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezésére és az első fokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta.

Álláspontja szerint a megtámadott határozatok felülbírálatra alkalmasak, emellett az indítványozó nem is jelölte meg azt, hogy mely tényeket érintően mulasztotta el indokolási kötelezettségét a bíróság; így az indítvány ezen része a törvényben kizárt.

Helytállónak tartotta ugyan az indítványozó azon álláspontját, amely szerint az irányadó tényállás az I. r. terhelt esetében sem a jogtalan haszonszerzési célzat meglétét, sem azt nem tartalmazza, hogy a terhelt a tétlessel szándékegységben cselekedett, azonban megítélése szerint az eljáró bíróságok által a terhelt bűnösségére levont következtetés helytálló.

Ezt azzal indokolta, hogy a terhelt mint fiókvezető és egyben hitelügyintéző a pénzügyintézet vagyonának kezelésével megbízott személy volt, és miután szándékosan juttatott el valótlan tartalmú ellenőrzési jegyzőkönyvet a cenzúrát végző bizottsághoz a hitelszerződés jóváhagyását kezdeményezve úgy, hogy mulasztása ellenére a pénzügyintézet védelme érdekében többletgaranciát nem kért, legalábbis belenyugodott abba, hogy a pénzügyintézet vagyon hátrányt szenvedhet el, így cselekményével vagyonkezelői szabályszegést követett el, így megvalósította a jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés bűntettét.

Miután e bűncselekmény törvényi büntetési tételére tekintettel a kiszabott szabadságvesztés álláspontja szerint nem tekinthető törvénysértőnek, a megtámadott határozatok hatályban tartására tett indítványt (BF.324/2011.).

A nyilvános ülésén a védő indítványát fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy védence döntési potenciával a hitelek kapcsán nem rendelkezett, csupán a hitelkérelmek előkészítése volt a feladata, azok elutasítására nem volt lehetősége.

A Legfőbb Ügyészség képviselője ugyancsak fenntartotta indítványát.

A Kúria a Be. 423. § (4) és (5) bekezdése alapján a megtámadott határozatokat az indítványban megjelölt okok alapján vizsgálta felül, és figyelemmel volt a 416. § (1) bekezdés c) pontjában felsorolt, az indítványozó által nem hivatkozott egyéb - feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező - esetleges eljárási szabálysértésekre is.

Az indítványt azonban részben kizártnak, részben megalapozatlannak találta.

A Be. 416. § (1) bekezdésének az indítványozó által is hivatkozott c) pontja szerint felülvizsgálati ok, ha a bíróság határozatának meghozatalára a 373. § (1) bekezdés I. b) vagy c), illetve II-III. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértéssel került sor.

Ennek megfelelően felülvizsgálati ok a 373. (1) bekezdés III. a) pontjára figyelemmel az, ha a bíróság indokolási kötelezettségének olyan mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan, míg a b) pont szerint az, ha az ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes.

A védő indítványában ugyan arra hivatkozott, hogy az első fokú bíróság ítéletének indokolásából nem állapítható meg: mire alapította döntését.

Az első fokú bíróság azonban a bizonyítékokat számba vette és értékelte; annak esetleges hiányosságai semmiképp sem tekinthetők olyannak, amelyek miatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan lenne. Az ítéletből megállapítható, mely bizonyítékokra volt figyelemmel a bíróság, ahogy az is, hogy a terhelt terhére megállapított cselekményt miképp minősítette.

Az ítélet esetleges megalapozatlansága - ahogy a Legfelsőbb Bíróság az 1/2007. számú kollégiumi véleményében kifejtette - nem azonos az indokolási kötelezettség elmulasztásával, ahogy az irányadó tényállásból a bűncselekmény minősítésére levont helytelen következtetés sem.

A Kúria nyomatékosan utal arra, hogy az indokolási kötelezettség megsértése kapcsán elsősorban azt kell vizsgálni: nyomon követhető-e a bíróság tényleges értékelő tevékenysége, annak eredménye azonban - ezen felülvizsgálati ok kapcsán - vitássá nem tehető.

Így ebben a körben az indítvány nem megalapozott.

Az indítványozó hivatkozott arra is, hogy tényállás nincs összhangban sem a rendelkező résszel, sem a jogi indokolással, azonban nem jelölte meg a rendelkező rész és az indokolás közötti ellentmondás mibenlétét.

Ahogy arra indítványában a Legfőbb Ügyészség is hivatkozott: töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy önmagában a felülvizsgálat törvényi okára hivatkozás - az alátámasztó adatok, tények, indokok hiányában - a felülvizsgálatot nem teszi lehetővé; ezt erősíti a Legfelsőbb Bíróság EBH 1596/2007. szám alatt közzétett határozata

is.

Így az indítvány ezen része kapcsán a felülvizsgálat kizárt.

A Kúria egyéb - a Be. 373. §-a (1) bekezdésének I. b) és c) pontjában, valamint II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott - eljárási szabályszegést sem észlelt.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó; e tényállás a felülvizsgálati indítványban nem is támadható.

Ezért a Kúria az indítványnak a tényállást vitató részével érdemben nem foglalkozott.

A Be. 416. § (1) bekezdésének - indítványban hivatkozott - a) pontja szerint felülvizsgálati ok, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor.

Az eljáró bíróság azonban nem sértett anyagi jogi szabályt, amikor az I. r. terhelt bűnösségét megállapította.

Az indítvány annyiban kétségtelenül helytálló, hogy az irányadó tényállás nem tartalmazza sem azt, hogy a terhelt jogtalan haszonszerzési célzattal követte el a cselekményt, vagy a tettes ilyen célzatáról tudomással bírt, sem pedig azt, hogy a tétlessel szándékegységben cselekedett.

Önmagában ezen hiányosságok azonban csak akkor eredményeznék a bűnösség jogsértő megállapítását, ha a tényállásban rögzítettekkel a terhelt egyetlen bűncselekmény törvényi tényállást sem valósította volna meg.

Kétségtelen, hogy az első fokú bíróság ítéletszerkesztési hibát követett el, amikor a tényállásban bizonyítékokra hivatkozott, illetve bizonyítékokat értékelte, ahogy akkor is, amikor az ítéletnek a bizonyítékokat értékelő részében állapította meg a tényállás egyes elemeit. Azonban a töretlen bírói gyakorlat szerint a tényállás részét képezi minden, az ítélet bármely részében rögzített tény.

Az ekként irányadó tényállás szerint a hitel kérőjét a bankfiók a banki szabályzat alapján minősítette és határozta meg e minősítés alapján a hitelajánlatot; a hitelajánlat összegét 110-160 százalékos fedezeti aránnyal biztosítania kellett, és amennyiben a fedezeti hányad nem biztosította az elvárt szintet, a hitelajánlatot kellett csökkentenie. A fiók hitelügyintézője

köteles volt a fedezet meglétét, megfelelőségét, tehermentességét, egyedi azonosíthatóságát, műszaki állapotát, értékének megfelelőségét, azaz a kockázat mértékét ellenőrizni, és amennyiben azt jelentősnek ítélte meg, az ajánlatot csökkenteni, vagy a hitelügyletet elvetni (első fokú ítélet 9. oldal harmadik és utolsó bekezdése, 10. oldal első bekezdése, 26. oldal ötödik bekezdése).

Ugyancsak az irányadó tényállás szerint a terhelt mindkét ügyletben hitelügyintézőként lépett fel, azonban a fedezetet nem ellenőrizte. Ennek ellenére azt állítva, hogy a hitel fedezetét személyesen ellenőrizte, és az megfelelő, arra utasította munkatársát, hogy készítsen helyszíni ellenőrzési jegyzőkönyvet, sőt, a BI Kft. kapcsán felszólította, hogy a jegyzőkönyvben a fedezetet könyv szerinti értékben azzal tüntesse fel, hogy a hitelt kérő gazdasági társaság dinamikusan fejlődő cég (első fokú ítélet 10. oldal második bekezdése, 11. oldal negyedik bekezdése, 13. oldal 4. bekezdése, 26. oldal negyedik bekezdése).

A terhelt mind a bankfiók vezetőjeként, mind az adott ügyben eljáró hitelügyintézőként a pénzügyintézet vagyonát kezelte; vagyonkezelési megbízása keretében döntött a hiteligényeknek a cenzúra-bizottság elé terjesztés nélküli elutasításáról vagy befogadásáról és a fedezet megfelelőségének, nagyságának minősítésével a cenzúra-bizottság elé terjesztéséről.

A tényállásból és az első fokú bíróság által törvényesen értékelt bizonyítékokból – így a KRt. Szervezeti és Működési Szabályzatából – egyértelműen következik, hogy az üzletkötő – jelen esetben a fiókvezető I. rendű terhelt – feladata elvégezni az adós-ügyfél minősítését, meghatározni a cég számára adható kölcsön nagyságát és ez alapján előkészíteni a Cenzúra-előterjesztést.

A bankfiók teljes körű kereskedelmi banki szolgáltatásra volt jogosult – így hitel nyújtására is; a hitelt a betétesek vagyonából nyújtották, ebből következően a fiókvezető idegen vagyont kezelte, amivel gazdálkodnia kellett.

Miután a terhelt a vád tárgyává tett jogügyletek intézése során a fedezet ellenőrzését nem végezte el, ennek ellenére – anélkül, hogy további garanciákról gondoskodott volna – mindkét esetben a hitelszerződés jóváhagyását kezdeményezte, vagyonkezelői köteleességét szándékosan megszegte, és legalábbis belenyugodott abba, hogy ennek eredményeként a banknak jelentős vagyoni hátrányt okozott.

Így megvalósította a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző hűtlen kezelés bűncselekményének tényállási elemeit.

Töretlen a bírói gyakorlat annak megítélésben, hogy a hűtlen

kezelés akkor állapítható meg, ha a vagyonkezeléssel kapcsolatos szabályok szándékos megszegésén túlmenően az ezzel okozati összefüggésben bekövetkező vagyoni hátrány tekintetében az elkövető - legalább eshetőlegesen - szándékára lehet következtetni.

A szándékosság pedig akkor állapítható meg, ha az elkövető tudja, hogy őt milyen kötelesség terheli, és azt szándékosan mulasztja el; emellett felismeri, hogy magatartása folytán vagyoni hátrány keletkezhet, amelynek következményeit kívánja vagy abba legalábbis belenyugszik.

Az erre vonatkozó tényeket a jogerős ítéleti tényállás tartalmazza.

Ilyen kötelességszegésnek minősül, ha a pénzügyi vezető vagy ügyintéző a vagyonkezelésre vonatkozó szabályok súlyos megsértésével biztosít hitelt, noha tisztában van azzal, hogy a hitel igénylőjének hitelképessége nem megfelelő, és ezáltal a pénzügyi vezetőnek vagyoni hátrányt okoz. (Ezzel azonos tartalmú A Legfelsőbb Bíróság BH 2004/6. szám alatt közzétett döntése is.)

Így az indítvány erre vonatkozóan sem megalapozott.

Bár a Be. 423. § (4) bekezdése szerint a Kúria a megtámadott határozatot csak a felülvizsgálati indítványban megjelölt ok alapján bírálja felül, és a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontját az indítványozó felülvizsgálati okként nem jelölte meg, tartalma szerint azonban az indítvány a terhelt terhére megállapított bűncselekmény minősítését is támadta; ezért a Kúria a felülvizsgálatot ezen ok alapján is lefolytatta.

A Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja szerint felülvizsgálati ok, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése vagy a büntetőjog valamely szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

Ebből következően a törvénysértő minősítés csak akkor felülvizsgálati ok, ha emiatt a kiszabott büntetés IS törvénysértő.

Kétségtelen, hogy a terhelt a terhére megállapított cselekményekkel nem a csalás, hanem a hűtlen kezelés bűncselekményét valósította meg, így azok minősítése törvénysértő.

Emellett helyesen a tényállás 3/b. pontjában rögzített cselekmény tettese a BI Kft. nevében eljáró III. r. terhelt, míg a 4. pontban írt cselekményé az V. r. terhelt volt; az I. r. terhelt nekik nyújtott volna a csalási cselekményhez bűnsegélyt, amennyiben cselekményével annak hiányzó tényállási elemeit is megvalósította volna. Ezek a csalási cselekmények azonban nem lettek volna a folytatóság egységébe vonhatók, miután a különböző elkövetők tettesi alapcselekményei sem alkotnak törvényi egységet; a

részesi bűncselekmények rendbelisége - ahogy minősítése is - a tettesi alapcselekményekhez igazodik (Legfelsőbb Bíróság 3/2011. BJE I. pontja).

Miután azonban a tényállásban rögzített cselekményekkel az I. r. terhelt helyesen a hűtlen kezelés bűncselekményét valósította meg, amelyeket tettesként, egységes akaratelhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközben követett el, azok az okozott hátrány mértékére tekintettel a Btk. 319. § (3) bekezdés b) pontja szerinti, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés bűntettének minősülnek.

E cselekmény büntetési tétele egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés.

Így a terhelttel szemben kiszabott börtönbüntetés neme törvényes, és annak mértéke - az egy év hat hónapi tartam - is a törvényi büntetési keretek közötti; törvénysértő büntetés hiányában pedig a minősítés felülvizsgálatának nincs helye.

Mindezekre figyelemmel a megtámadott határozatokat a Kúria a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontján és a 418. § (3) bekezdésén alapul, azzal, hogy az abban szereplő feltételek esetén a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel a bíróság az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2012. augusztus 28.

Dr. Mészár Róza s. k. a tanács elnöke, Dr. Csák Zsolt
s. k. előadó bíró, Dr. Soós László s. k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző
MGy